

The 11th "Alta Pusteria International Choir Festival"

25. juni – 30. juni 2008

Turen går til Italien - Syd Tyrol.....

Hotel Kreuzberg Pass, Sesto

Endelig kom den store afrejsedag

Alle tilmeldte medlemmer (23), seks ægtefæller, dirigent og korets faste pianist Rune Skov Thomassen, skulle mødes på Ringsted station onsdag den 25. juni kl. 19.15. Koret skulle med nattoget til München, hvor der skulle skiftes til Eurotog mod Rom. Alle fandt deres plads i enten ligge- el. sovevogn, og fik fordelt køjer og fundet plads til bagagen. Stemningen var høj og alle var forventningsfulde. Turen ned gennem Tyskland gik strygende, undervejs hørte og så vi, at tyskerne havde vundet EM-semifinalen i fodbold, der var liv i gaderne. Der var også liv i toget. Man gik på besøg hos hinanden, fik lidt rødvin, ost og andre lækkerier. Der blev sunget lidt i herrekupéen og klokken var et pænt stykke over midnat før de sidste gik til ro.

Men alle stod tidligt op, køjerne i en liggevogn, er ikke de allermest magelige. Ved nitiden ankom vi til München, vi havde en halv times tid til at komme over på den næste perron. Vores tog afgik rettidigt og vores pladser i to vogne, var nemme at finde. Men kort efter afgang fra München kom de dårlige nyheder. Pga. skybrud var der faldet nogle køreledninger ned på strækningen til Innsbruck. I stedet for at toget blev stoppet, havde man valgt at køre en omvej. En omvej, som viste sig at tage fire timer ekstra, og som tog os på rundtur i Østrig. En meget smuk tur, men en tur vi alle gerne havde været foruden. Specielt de af os, som ikke havde mad og drikke nok med til den forlængede tur. Der var desværre ingen spisevogn med på det tog. Undervejs blev der heldigvis bragt boller med pålæg og sodavand om bord på toget, så de heldige fik både noget at spise og drikke. Da vi endelig kom tilbage på den oprindelige rute, kom der en cateringvogn med i toget, og resten kunne få noget at spise.

Da klokken var over 16.30 kom vi endelig til Fortezza i Italien, hvor vi skulle af toget. Her stod vores bus klar til at køre os det sidste stykke. Vi havde løbende været i kontakt med chaufføren og holdt ham underrettet om hvornår vi forventede at være fremme. Vi skulle bo på hotel Kreuzberg Pass 16 km. fra Sesto. Det var en bustur på ca. halvanden time. Endnu en smuk tur, men vi var alle klar til at komme af tøjet og få et bad og noget lækkert at spise. Det fik vi også, da vi ankom til det vi troede var et tre stjernet hotel. Det viste sig at være et utrolig lækkert fire stjernet hotel, der lå fantastisk flot, og som havde egen skilift og løjpe til vinter fornøjelser, og de smukkeste vandreture i området til sommerfornøjelser. Værelserne var super lækre. Flere af os, som skulle dele værelse, havde forventet at vi fik et værelse med to senge, men vi fik et værelse med to soveværelser, og bad og toilet hver for sig. Alle værelser havde mindst en balkon, hvorfra man kunne nyde den storslåede udsigt. I kælderen var der pool, spa og sauna. På grund af forsinkelsen var det dog først dagen efter, at vi opdagede alle herlighederne. Da vi ankom til hotellet, var der ikke tid til så meget andet end et tiltrængt bad, inden vi skulle ned og spise middag. Vi havde heller ikke så meget tid til at nyde maden, da vi skulle af sted med bussen til vores første koncert kl. 21.00. Vores første koncert var i Dobbiaco ca. en halv times kørsel fra hotellet. Vi skulle have galla på, da programmet vi skulle optræde med var opera og musical. Vi ankom efter det første kor var begyndt at synge, så vi listede ind. Der var fire kor der skulle optræde den aften. Et kor fra Norge, Italien, os og til sidst Israel. Vi lagde ud med opera. Da vi nåede til Verdis 'fangekoret' havde vi specielt de italienske tilhørere i vores hule hånd. Mens vi stod og sang de fire numre fra Oklahoma kunne vi høre regnen buldre mod taget. Da koncerten var slut og vi skulle ud til vores bus, fandt vi ud af, at det ikke var regn, men hagl vi havde hørt! Hagl på størrelse med to-kroner. Desværre regnede det kraftigt og bussen kunne ikke komme op til hoveddøren, så vi måtte samle skrøtterne sammen og løbe ud i uvejret. De fleste af os havde regntøj og paraplyer liggende i bussen, hvor det ikke gjorde megen gavn. For enden af udgangen var stien helt hvid af hagl, og vi kiggede efter en omvej, men der var ingen, så vi gik forsigtigt ud på alt det hvide og var bange for glide. Det viste sig at der var 10-15 cm vand

under haglene og de fleste af damerne havde sandaler på, det var koldt! Vi skulle have været videre til en udendørs koncert i San Candido på byens torv, men den var heldigvis aflyst, da vi kom frem. Tilbage på hotellet gik nogle i baren, mens andre valgte at gå i seng. Det havde været en lang dag.

Fredag morgen

vågnede vi til solskin og klar ren luft. Vi havde aftalt, at vi skulle starte dagen med at tage tilbage til San Candido og tilbringe nogle timer der. Men vi skulle lige nyde et overrådigt morgenbord først. Der var alt hvad maven begærede og lidt til: frisk frugt, æg, bacon, friskbagte croissanter og meget mere. Klokkerne ti kørte bussen. Vi havde til klokken to. Der var mange korsangere på byens torv, hvorfra man kunne høre, at der var en koncert i gang i kirken. Vejret var dejligt og vi spredtes hurtigt i forskellige retninger. Alle nød fritimerne med lidt shopping, opdagelses tur rundt omkring i byens smalle gader og en dejlig frokost, som blev fremskyndet af Italienernes fiesta, som betød at alle forretninger lukkede kl. tolv.

Da vi kom tilbage til hotellet var det tid til at udforske området. Vi skulle ikke synge før kl. fem, så vi havde stadig nogle timer til rådighed. Der var flere valgmuligheder: bunkeren oppe ad bjerget bag hotellet, vandrestier i skoven på den modsatte side eller vandløbet lidt nede ad vejen. Alle fik brugt benene og alligevel slappet af inden vi skulle klæde om til vores nye poloer og af sted med bussen igen. Vi skulle tilbage til Dobbiaco, hvor vi havde sunget aftenen før. Denne gang skulle vi synge et par numre på dansk. Vi var det sidste kor ud af ni. Vi ankom ved koncertens begyndelse og kunne således nyde de andre kor inden det blev vores tur. Kvaliteten af det vi hørte var meget varieret og vi havde ingen grund til at føle, at vi ikke kunne leve op til de andre – tværtimod.

Da koncerten var slut, skulle vi tilbage til hotellet, spise middag og af sted igen. Middagen var igen meget lækker, men vi kunne stadig godt have tænkt os, at have mere tid til at nyde den.

Klokkerne ni skulle vi være i Sesto til koncert med fire andre kor. Vi skulle igen være det sidste kor, men mens det første kor var i gang med deres koncert fik vi at vide, at vi skulle på som nummer tre. Vores program den aften bød på Medley af Lloyd Webber og sange fra Cyrano af Sebastian. Det viste sig at være meget populært. Vi måtte dog lige døje med et Italiensk kor, der gik lidt i selvsving inden vi gik på scenen. Aftenens koncert sluttede med et meget smukt program af et Russisk kor. De var ikke så mange, men sang rigtig godt. Da koncerten var slut skulle vi alle til 'Tyrolese Feast' i Villabassa. Det havde regnet under middagen, men nu var det klaret op, og det var vi glade for, da festen var udendørs. Den var allerede godt i gang, da vi kom, det vil sige, den var lidt tam. Der var mange mennesker, og det var svært at se, hvad der foregik. Nogle af os fandt hurtigt et værtshus, med nogle få ledige pladser udenfor. Resten gik rundt for at finde et sted at sidde, men det var nærmest håbløst. Heldigvis blev der plads til flere på samme værtshus, da koret fra Norge skulle tidligt i seng. Vi blev dog hurtigt enige om, at det var for sent, for koldt og for kedeligt, så vi fik fat i vores buschauffør, så vi kunne komme hjem til hotellet.

Lørdag formiddag

bød også på fritid til koret. Så vi kunne sove længe og nyde morgenmaden i ro og fred. Vores første optræden var klokken et, så der var endnu en gang tid til at udforske området. De, der havde været ved vandløbet dagen før, tog turen op ad bjerget til den gamle bunker. En hård og stejl tur, som ikke desto mindre blev besteget af korets to mindre slanke piger, hvoraf den ene i sejrusrus på toppen råbte 'I'm the King of the world' et velkendt citat fra filmen Titanic.

Dagens første optræden skulle foregå ved en lille kirke udenfor Villabassa. Temperaturen var et pænt stykke over de tredive grader, så selv om der var sat bænke op foran scenen, søgte flere af os hurtigt ind i skyggen på græsset. Denne gang skulle otte kor optræde, men kun med tre numre hver. Ringstedkoret sang dansk igen. To aftensange af Weyse og Madonna over bølgerne af Lange-Müller. Det vakte igen begejstring blandt publikum, som her hovedsagelig var de andre optrædende kor. Denne gang oplevede vi både damekor og drengekor. Specielt damekorene var gode. Et af de Italienske kor, vi havde hørt den første aften synge Sinatras 'My Way' viste at de var klart bedre til det klassiske repertoire.

Om eftermiddagen skulle alle 90 kor deltage i en parade gennem San Candido's gader. Temperaturen var steget yderligere et par grader, så vi var alle glade for, at det var blevet besluttet, at vi ikke skulle have vores lange kjoler og sorte jakkesæt på. Ringstedkoret skulle være kor nr. 4 i paraden, så vi nøjedes med at stå ca. en halv time inden vi skulle gå, men til gengæld stor vi temmelig længe på pladsen ved paradens slutning og ventede på at kor nr. 90 skulle nå frem. Ventetiden blev brugt på at synge og lytte til korene ved siden af os synge. Vi stod mellem et koreansk pigekor med farvestrålende lange kjoler og et par blandede kor fra Tyskland og Israel. Da det Israelske kor begyndte at synge den gamle grand prix sang Halleluja fra 70'erne stemte vi alle i på omkvædet.

Da alle kor omsider var samlet på pladsen blev der holdt et par taler, som heldigvis blev gjort kort pga. varmen, som viste sig at være usædvanlig for årstiden. Så skulle der være fællessang. Alle kor havde på forhånd fået besked på at øve på 3 numre, som skulle synges ved paraden. Det var Mozarts 'Ave Verum', Verdis 'Fangekor' og en lille Italiensk hymne 'Signore delle cime'. Et nummer som Ringstedkoret har taget til sig og opførte som ekstra nummer ved deres koncert i Klostermarkskirken ugen inden afrejsen. Det er ikke nogen let sag at få ca. 1800 mennesker til at synge sammen på én gang, men det lykkedes rimeligt. Det var

ikke alle, der kunne se dirigenten, men Ringstedkorets dirigent fungerede som mellem dirigent for koret, så vi kunne følge med. Det må have lydt fantastisk for tilhørerne. Selv om det var varmt at stå der så længe, var det en dejlig oplevelse.

Men der opstod kaos, da alle kor skulle tilbage til deres busser, dvs. kaosset opstod da alle busserne skulle samme sted hen for at samle deres kor op. Det gik der lidt tid med, men så fik vi hørt lidt mere sang. Mange – specielt Østeuropæiske – kor har tradition for at synge udenad, så de kan optræde på ethvert gadehjørne, ved enhver lejlighed.

Denne, vores sidste aften, skulle vi ikke optræde, så vi kunne endelig nyde middagen sammen med rødvin eller øl. Men inden vi nåede så langt, havde vi lovet hotellets værter at give en lille koncert. Vi sang Lloyd Webber som vi aldrig har sunget ham før og sluttede af med et af korets favoritter 'You'll never walk alone'. De få af hotellets gæster, som havde vovet sig ind fik, lige som koret, en god start på en hyggelig aften. En aften som koret sluttede af i fællesskab med et par taler og hyggeligt samvær.

Søndag var festivalens sidste dag.

Kl. 10.30 skulle alle 90 kor mødes i Sesto til afslutning og overrækkelse af certifikat på deltagelse. Allerede fra morgenstunden var det meget varmt. Da vi kom frem til pladsen, hvor det skulle foregå, så vi hurtigt at der var få siddepladser og det var under den brændende sol. Da det var korets formand Karen Bøgede og dirigenten, der skulle modtage certifikatet, spredte korets medlemmer sig hurtigt. Nogle fandt en trappe at sidde på, andre et stykke med græs.

Nogle af os gik en tur ud i Sesto for at kigge lidt på byen. Der var et par timer til bussen skulle køre, så der var tid nok til det. Det viste sig at være en spændende lille bytur. Midt i byen var der katolsk gudstjeneste med efterfølgende position gennem byen, som endte ved kirken. Vi spurgte vores chauffør, hvad det var vi havde overværet og fik at vide, at det var en mindehøjtidelighed for Peter og Paulus, som byens kirke var indviet til. Det var meget interessant at overvære og vi fik set den gamle del af byen og den smukke kirke, som var omkranset af en smuk og velholdt kirkegård med en fantastisk udsigt. Til alt held var vi tilbage ved afslutningsfesten en times tid senere. Koret havde fået sit certifikat og var ved at være klar til at køre mod Fortezza, hvor vi skulle med toget igen.

Da vi nu kom tidligere af sted, kom vi alt for tidligt til stationen, så vores flinke buschauffør, som vi havde været rigtig glade for, kørte gennem byen og fandt et sted, hvor vi kunne spise den madpakke, vi havde fået med fra hotellet. Det eneste vi bad om, var at der skulle være skygge og gerne vand. Begge ønsker blev opfyldt til fulde, da han fandt et sted ved den flod vi kørte langs. Alle fandt enten en sten, en stub eller en græs tue at sidde på, og så blev frokosten nydt i skyggen til lyden af flodens brusende vand.

Vi ville gerne vise vores chauffør, hvor glade vi havde været for ham, så vi sang 'You'll never walk alone' for ham lige der midt på rastepladsen, hvor vi parkerede. En lille skilling blev det også til. Tilbage i Fortezza sagde vi endelig farvel til ham og til Italien.

Klokken 15.12 ankom toget til München og vi steg på. Desværre var vores pladser optaget af nogle som havde pladsbillet til de samme pladser. Der var også noget med numrene som ikke helt stemte. Hvad der egentlig var sket fandt vi aldrig helt ud af, men vi fik da alle et sted at sidde til sidst 2-3 stykker sammen i hver kupé. Turen til München tog kun 3 timer denne gang, og ikke 7 som på vejen derned.

I München havde vi tid til både at købe aftensmad, ryge og gå på toilettet. Toiletterne i toget, var ikke de mest indbydende, så det gjorde ikke noget at det kostede 1 euro at benytte toilettet på stationen. 19.16 forlod toget München og vi var virkelig på vej hjem.

Turen hjem blev lige så fornøjelig som turen ud, hvis ikke mere. Nu havde vi jo ydet det vi skulle og kunne for alvor slappe af. Det gjorde vi så, igen med både rødvin og andre lækkerier. En del sang blev det også til i en af kupéerne. På stationen i Fulda blev opholdet længere end planlagt, så her kunne vi både strække ben, ryge og – nåh ja – synge lidt for de andre passagerer både i vores tog og toget på modsatte perron.

Det blev igen sent inden alle faldt til ro, men de fleste vågnede igen tidligt, glade for at vi nu snart var hjemme. I Padborg viste det sig desværre at vi var blevet en time forsinket i løbet af natten, så flere af os måtte ringe hjem og give besked om at vi kom senere. Kl. 10.20 nåede vi endelig Ringsted station. Der blev krammet farvel, ønsket god sommer og sagt tak for en dejlig tur. Der er vist flere af os, som godt kan tænke os at komme tilbage det område igen.